J I Ž A N

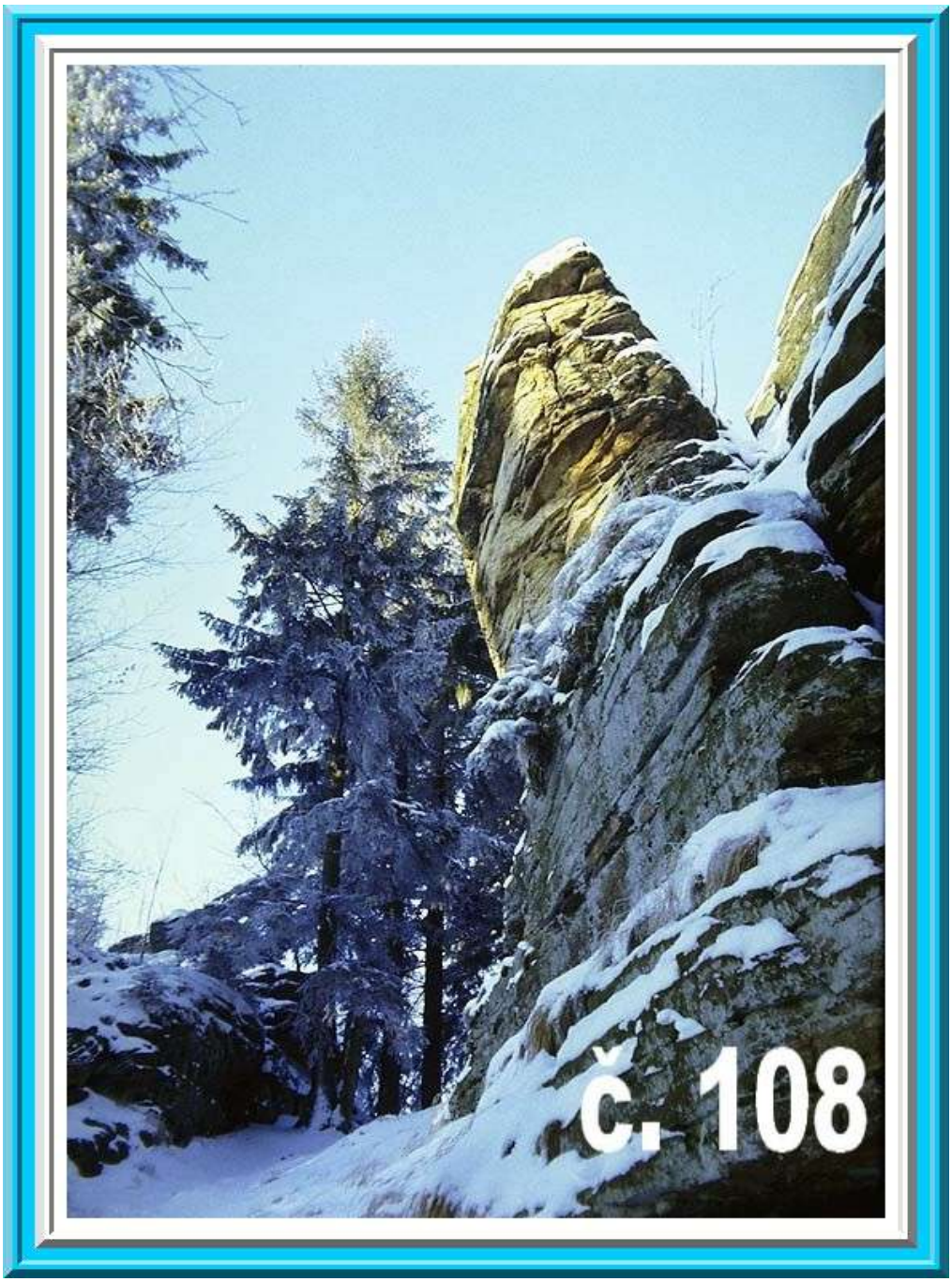

JOŽINŮV TRAMPSKÝ OBČASNÍK

JEN PRO VLASTNÍ POTŘEBU

NEPRODEJNÉ NEPŘEPOSILATELNÉ

J I Ž A N
Jožinův trampský občasník
Neprodejné Nepřeposilatelné
č. 108 Prosinec 2026

Ahoj kamarádi trampové,čundráci a milovníci přírody.

Tak kamarádi, je to zase tady. Zase je máme před sebou – VÁNOCE. Od prvního století našeho letopočtu zprvu náboženský svátek, oslavující narození Ježíše Krista, Mesiáše, Vykupitele, Spasitele… Patří k nim i tradice jako je advent, půlnoční mše, motlitby, rozjímání, zpívání koled, betlém, pastýři, Tři králové atd. Jsou to vlastně křesťanské svátky navazující na pohanské oslavy zimního slunovratu. Tak trochu zpomalíme v uspěchaném toku roku a užíváme si klidných chvil. Sváteční dny se nesou ve znamení setkávání rodin a přátel a vychutnávání si té zvláštní atmosféry s typickou vůní purpury, vanilky, ořechů a šplouchání kapra ve vaně. Bohužel se však během doby staly časem povinné honby a pachtění. Čím více dárků a upečených druhů cukroví, tím lepší vánoce? Reklama vytváří intenzivní, neodolatelný a všudypřítomný tlak už od podzim, sociální sítě vytvářejí nereálné představy. Nastala prostě stále větší komercionalizace a vše se to mění ve svátky konzumu.

Ránu klasickým vánocům zasadily i totalitní systémy. Nacisté se snažili nutit Němce místo vánoc slavit germánský svátek Jul a místo kapra jíst germánského kance, komunisté zase nahradili vánoce oslavami Nového roku, které doprovázel děduška Moroz, Sněgurička a stromek jolka. Ještě, že nám zůstal ten Ježíšek.

Nikdo vlastně neví, jak vypadá, ale představa toho jak miminko večer vyskočí z jesliček a začne rozdávat dárky, je dost zavádějící. Ale je náš! Rozhodně nemusíme okolním národům všechny ty Svaté Mikuláše, dědy Mráze, vánoční skřítky a pánbůh nás netrestej třeba i toho Santa Klause nenávidět. Jsou sice krásní, ale mají i jasně daný předpis jak se zjevit – jeden přijíždí na saních, druhý se spouští komínem… ale jak se k nám dostaví Ježíšek, to mi ještě nikdy nikdo pořádně nevysvětlil. Víme jen to, že se ohlásí zvonečkem a vzápětí je fuč. No nic, hlavní je, aby nám naježil kupu dárků a

především toho tolik potřebného klidu. Já v to tedy doufám a věřím, že se na to těšíte i vy.

A jistě se těšíte i na všechny ty různě pořádané vánoční trampské sleziny, na nichž se navzájem poctíme svou přítomností, proběhnou nárazy hrudí o hruď či chlapské poplácávání po plecích, naladíme sladká dřeva a třeba i jiné nekonvenční nástroje, nastartujeme hlasivky a zapějeme, předáme si dárky a jistě dojde i na nějaké ty posilovače a zahřívadla.

A při tom všem si uvědomíme, že čas je neúprosný a utíká rychleji, než by jeden chtěl věřit. Tento pocit dokážeme překonat hlavně díky tomu, že se zhruba od jedněch vánočních svátků pomalu, ale jistě, začínáme těšit na vánoce další. A také díky tomu snáze pomineme takovou malichernost, že v tom období mezi nimi si na hrb přihodíme další rok života. Hlavní ale je, aby se nás stále držela ta pozitivní energie. Čas je prostě neúprosný a to pro každého z nás a tak alespoň, když už máme to období plnění přání a nacpeme se vším tím cukrovím, zahalekejme si spolu ten šlágr o tom, že VÁNOCE, VÁNOCE PŘICHÁZEJÍ… I to je důvod k radosti!

32. Slovensko – český potlach

Ve dnech 4. – 6.9. 2026 se za nádherného počasí babího léta v krásném prostředí v Hornej Porubě, na fleku nad Trnovcom v Trenčínském kraji, uskutečnil 32. Slovensko – český potlach. Na potlachovišti na velké louce s výhledem na NPR Váleč odvedli kamarádi z pořádajících osad Grizly,

Huron, Rýchla divízia, Sabor, Suchá jedle, Tiger, Totem, Vlci, Westernman, Žihlava i mnohých samotářů veliký kus společné obětavé práce. Když si vezmete všechny ty přípravy, starosti, peníze a každou drobnost, kterou potřebujete na „obyčejný“ výroční potlach té které osady, vynásobíte si to deseti, pak si možná

camrátka, pamětní listy i vlaječky.

Na potlachovišti vládla vynikající kamarádská nálada Čechů i Slováků, vždyť lidé z obou zemí jsou snad vzájemně

národy, jako spíš jeden velký trampský. Slovenští trampové mají možná někdy snad trochu jiné tradice, ale snad právě

Bylo to prostě suprový a pokud jste (jako třeba ti vzdálenější) přijížděli už v týdnu, měli jste šanci i prohlédnout si zdejší krásnou krajinu.

dovedete představit, co obnáší potlach mezinárodní. Na vlajkových stojanech vlály desítky vlajek, připravena byla i krásná

nejpřátelštější na celém světě a to nezmění ani politici, ani žádné celebrity. Vždyť vlastně všichni účastníci nejsou ani tak dva

proto to zase mělo své zvláštní kouzlo. Ale když interpreti z obou zemí spustili jak české tak slovenské písničky, nebylo rozdílu

DLOUHÁ , NEZNÁMÁ...

T.O. Dlouhá štreka. I když je jim už třicet, nikdy nebudou úplně dospělí… tuláci, romantici, snílci. Budeme zápolit, tlachat a

Ryvolovek.
… tak co si máme lhát, že budeme spát, celou noc budeme hrát, na kytary hrát…
… dřív než táborák u lesa shoří, spí už každém mrak ve hvězdném moři…

Dlouhá, neznámá, bílá cesta má…
Tam - tamy kluků se stopou ve znaku, volají do pustiny ve stínu nejvyšší hory Vysočiny – Javořice – na 30. potlach

smát se. A až se prodlouží naše stíny, přivolá buben střapaté konce darů ohně. Pak už jen hodně hrát a zpívat. Trampárny, trochu swingu a hodně

…měsíce zář se prodírá korunami stromů, kytary zní a nám se vůbec nechce domů…
Zase nám srdíčko zaplesalo.

Jiřča

ON THE ROAD

Páteční podvečer má na vandru svoje kouzlo. Člověk za sebou konečně zavře dveře všedního týdne, hodí bágl na záda a najednou není důležité co bude zítra v práci nebo co ho ještě čeká doma. Nemuset pořád sledovat hodinky a prostě se jen zastavit když se mu zachce a před sebou mít les, oheň a spaní pod širákem. Na vandru není potřeba mít každý krok naplánovaný. Člověk nemusí za jeden den stihnout všechno co je kolem. Někdy úplně stačí jen se kolem koukat a být chvíli mimo všeho toho, co za sebou nechal doma.

Cesta rychle ubíhá a s každým krokem za tebou mizí běžný svět. A přitom kouzlo vandru není v tom, kolik kilometrů člověk ujde, ale v tom, co se po cestě stane.

Les kolem houstne, slunce se opírá do korun stromů, není žádný důvod spěchat. Mám před sebou celý víkend a přesně takové chvíle mám rád. Nedaleko je ukrytá stará trampská osada, která má svůj život a svoje lidi, kteří ho znají lépe, než náhodný návštěvník. Neuvádím kde, některá místa je lepší nechat schovaná a ne je hned inzerovat na internetu.

Nad stromy se postupně objevily hvězdy, plameny začnou ozařovat okolí a s prvními jeho jiskrami se mění nálada celého večera. Na podzim a z kraje zimy je večerní chlad už znát. Přes den na cestě a teď už nikam nemusím. Bágl leží vedle mne, nad ohněm se ohřívá voda na večerní polévku a pak plameny pomalu klesají a les je pořád tišší…

Nakonec jsem zalezl do spacáku a noc mne pohltila.

KDE JE JIŽANSKÉ ZLATO?

Když na jaře 1865 končí občanská válka v USA, nařídil president Konfederace Jefferson Davis odvézt celý státní poklad. Povídá se, že z Richmondu ve Virginii tehdy zmizí zlato a stříbro v hodnotě několika miliónu dolarů. O šest týdnů později je Davis zadržen jen s pár dolary v kapse, ale o tom, kde je poklad mlčí. Konfederační ministr financí Georgie Trenholm (+ 1876) je sice uvězněn za zpronevěru, ani on ovšem odpověď na hádanku nepřinese. Po stopách pokladu se v následujících letech vydají stovky dobrodruhů, ale nikomu se nepodaří nic

najít. Šuška se dokonce, že vojáci zlato rozdali místním farmářům.

Dohledem nad transportem zlata byl na jaře 1865 pověřen kpt. William Parker (+ 1896). Za jeho asistence je poklad naložen na vlak mířící do města Charlotte v Severní Karolíně, cestou se však dozví, žeje daná oblast již obsazená nepřátelskými vojsky. Rozhodne se Yankeeům nic nepředat a vymyslí nouzový plán. Mince jsou nastrkány do krabic od cukru či pytlů na mouku a na koňském povoze pak vyrazí do přístavu Savannah v Georgii. Tam má být poklad naložen na loď a potichu dopraven do Francie. Do svého cíle ovšem cenný náklad nikdy nedojede…

Unavení vojáci střežící zlato se po několika dnech v sedle utáboří na malé plantáži v městečku Washington v Georgii. Majitel farmy, postarší farmář Dionisus Chennault, jim ochotně poskytne střechu nad hlavou. Zrovna když se všichni chystají ke spánku najednou zasviští kulky a na farmu vtrhnou lupiči. Co se stalo dál je předmětem dohadů. Nicméně jižanské bohatství už nikdy nikdo nespatří. Některé prameny uvádějí, že si útočníci náklad mezi sebou rozdělili a odjeli s ním neznámo kam. Jejich kapsy prý byly tak naplněny zlatem, že při útěku poztráceli spousty mincí všude po kraji. Podle jiných se vojáci ubránili a zakopali poklad někde poblíž farmy nebo ho dokonce rozdali místním. Seveřané sice později Chennaultovu plantáž prohledali, ale žádné zlato nenašli. Otazníky panují rovněž nad tím, kolik peněz se vlastně ztratilo. Lidové pověsti hovoří o šperccích a zlatých cihlách za milióny dolarů. Dnešní, podstatně střízlivější odhady, mluví o částce kolem 500 000 dolarů. Možné je sice nicméně i to, že žádný poklad neexistoval, neboť veškeré zlato mohlo být utraceno za válečné výdaje. To však většina horlivých dobrodruhů odmítá. Podle nich je jižanské zlato stále ukryté kdesi na území USA a v budoucnu má být použito k opětovnému povstání konfederačních států!

Ale je tu ještě jeden poklad. Začátkem března 1863 podnikne plk. Konfederace John Singleton Mosby (+ 1916) se svými jezdci riskantní útok na vojenské síly Unie u města Fairfax ve Virgínii. Jeho jednotky nejenže zajmou více než 40 nepřátelských vojáků, ale navíc zabaví i velké množství cenností patřících původně jižanským rodinám. Při ústupu z místa ale Mosbyho kavalerie narazí na obrovský kontingent seveřanských jednotek. Ještě než dojde k bitvě, předá plukovník poklad svému nejspolehlivějšímu pobočníkovi a nařídí mu ho zakopat, aby se k němu rivalové nedostali. Dotyčný ho ukryje dobře – cennosti totiž zatím nikdo neobjevil…

Převzatý článek od Anety Bartoníkové z časopisu Historie

40 LET T.O.S. KONDOR

Jak nám to uteklo… od samotných začátků na číchovských pláních a stařičkém šenku. Vandry, ohně, bály,

Ponny Express, oprava kapličky v Číchové, psaní knihy, pořádání 100 let trampské hospůdky v Přímělkově, výpravy

do různých koutů republiky, brigády…

Na tenhle potlach jsem se moc těšil a očekávání se naplnilo. Osada si objednala úžasné babí léto, sjela se príma parta a na

campu vládla pohoda, mnoho soutěží, péče o naše žaludky a když se na nebeské houpačce slunko převážilo k západu, velký úplněk

posvítil na program u slavnostního ohně. S Kondory jsem zažil mnoho a doufám, že nějaký ten korálek na té trampské šňůrce ještě přidáme. ***JIŘČA***

60. KAMARÁDŮ STARÉ ŘEKY

Berounka, po trampsku Stará řeka, je jednou ze tří oblastí, kde vznikanáš tramping. V povodí této řeky nejen bývalo, ale stále je mnoho velkých slavných osad. V současnosti zde patří mezi nejaktivnější předválečné trampské osady Údolí děsu, Údolí oddechu, Údolí hadrů (Westend) a také právě šedesátiletá osada Kamarádi Staré řeky.

Uvedené osady tvoří neformální seskupení, kde se na trampských akcích spolu setkávají. Avšak na potlachy KSŘ také přijíždí mnoho trampů z nejrůzněji – ších koutů naší vlasti, ale také ze Slovenska. Tradičně zde výborně hraje mnoho

muzikantů a vládne zde skutečná kamarádská pohoda, i když počasí zrovna tomuto potlachu moc nepřálo – jako ostatně po celé republice. Ale zelenému kruhu trempíků to vůbec nevadilo.

Kamarádky a kamarádi, do dalších let přeji KSŘ jen mnoho dobrého!

Text a foto Míša

KDYŽ NÁŠ TÁTA HRÁL

Jeden z hitů skupiny Greenhorns je vlastně světově ojedinělým pohledem na tvorbu Johnnyho Cashe a je vlastně překvapivým příkladem písničky, která kupodivu zůstala stranou zájmu jiných světových hudebníků.

V únoru 1960 nahrál Johnny Cash v Nashvillu skladbu When Papa Played the Dobro a pojal ji jaoo vyprávění poutníka po železnici, jenž posluchačům přibližuje život lidí na pokraji společnosti. Písnička byla vlastně takovou vzpomínkou na chudého otce tuláka, který těžkosti zaháněl hrou na dobro, jehož rezonátor tvořilo je obyčejné plechové víko. Před hosty nástroj schovával,protože se ostýchal, že nehraje jako zkušení muzikanti. Po jeho smrti zůstal u komína viset jen zaprášený nástroj s rezavými strunami, jehož tóny však v synově paměti zněly po celý život.

Do širšího podvědomí venkovského žánru uvedla skladbu bluegrassová dvojice Lestzer Flatt a Earl Scruggs, jejíž svižné pojetí dodalo písni lehkost a spád. Klíčovou úlohu v jejich kapele Foggy Moutain Boys sehrál tehdy hráč na dobro Burkett Graves, jenž patřil k průkopníkům tohoto nástroje v country hudbě. Mimochodem – tento nástroj nese zajímavou stopu z našeho prostoru, protože u jeho zrodu stáli slovenští bratři Dopjerovi, vyrůstající v Dolné Krupé u Trnavy v rodině mlynáře a houslaře. V r. 1908 odešla rodina do Los Angeles, kde si otevřeli dílnu a založili formu Dobro Manufacturing Copany, jejíž název vznikl ze slov DOpyera Brother. Dobro byla zároveň slovní hříčka, neboť ve slovenštině to slovo vyjadřuje kladnou hodnotu.

V country a bluegrassu se na nástroj hraje naležato, buď na klíně nebo vestoje se specifickým uchycením na ramenou, struny jsou laděné do akordu a hráč po nich klouže kovovým válečkem, zatímco druhou rukou vybrnkává tóny tzv. prstýnky. Na přelomu šedesátých a sedmdesátých let zažívalo Československo vlnu zájmů o country hudbu, jejímž hlavním představitelem zde byla skupina Greenhorns, která zpracovávala americké předlohy. S českou verzi Cashovy písně Když náš táta hrál vyrukovali na přelomu let 1970 a 1971.

Text napsal jako ve většině repertoáru člen kapely Jan Vyčítal, jenž dokázal cizí předlohy velmi věrně počeštit a někdy i zasadit do našeho trampského prostředí. Plně ovšem zachoval motiv otce – muzikanta, vynechal ale konkretizaci nástroje a pěveckého partu se ujal Josef Šimek, jeden z více členů kapely, schopných zpívat sólové party. Zvukovou tvář písni vtiskla harmoniková sóla Tomáše Linky. Skladba vyšla na singlu i na debutovém albu Greenhorns 71 a po vydání zlidověla i u táborových ohňů v osadách i v trampských zpěvnících.

V mezinárodním srovnání ovšem představuje česká nahrávka ojedinělou raritu. Zatímco jiné Cahovy hity vznikaly v desítkách jazyků, Played the Dobro zůstala ve světe v podstatě nepovšimnuta. V jiných jazycích však žádné oficiální nahrávky patrně nevznikly.

Jiří Švehla

POD KETKOVICKOU SKÁLOU

Pěšina podél Dlouhé Oslavky žaluje na včerejší déšť. Řeka brzy skončí svou línou pouť a v zátočinách se bude drát soutěskou Čertovýho jazyka, Plánicí a Vodáckým vrchem. Já ale zakotvím hned pod tou první a nejvyšší, pod Ketkovickou skálou. A nejsem sám, horda kamarádů testuje svými bagančaty novou lávku na camp 60. Míle. Tahle zbýšovská osada zase pozvala výborné muzikanty, uvařila káď buřtguláše, připravila veselé soutěžení a až se soumrak opře do kolmých stěn skal, vzpomeneme ve světle slavnostního ohně na těch 48 let

trampského života. Pajda se umoudřil a nakonec se mohlo do řeky i za osvěžením. Noc se spoustou hvězdných perel byla dlouhá, veselá a prozpívaná. Rád za „Mílaři“ zase někdy na svých stezkách

zavítám. Je tu vždycky moc dobře! ***Jiřča***

TULÁK BEZ HRANIC

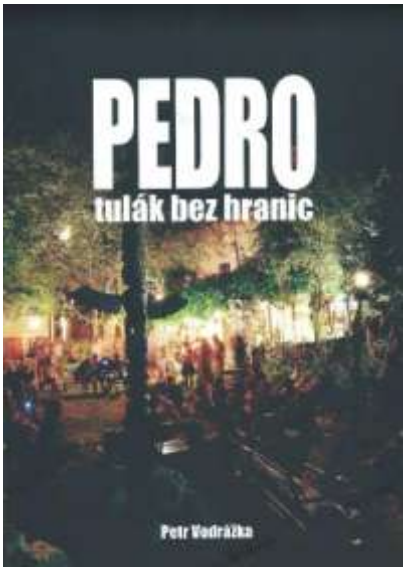

Jsou lidé, kteří nedokáží žít mezi hranicemi. Petr „Pedro“ Vodrážka je jedním z nich. Vyrůstal v Praze ve stínu komunistického režimu, ale skutečný domov nacházel mezi trampy, v přírodě a mezi lidmi, pro které svoboda znamenala víc než pohodlí.

Po okupaci Československa v roce 1968 se postavil proti nastupující normalizaci. Hrozilo mu vězení, a tak za dramatických okolností emigroval do Velké Británie, ukrytý v zavazadlovém prostoru letadla. Bez peněz. Bez jediné osobní věci. Bez možnosti rozloučit se s rodinou a přáteli, které dalších téměř dvacet let nemohl vidět.

Západ, o kterém snil jako o symbolu svobody ho přivítal studenou realitou neznámé země, bojem o přežití a nejistotou, zda bude moci zůstat. Dva roky tvrdě pracoval, střídal dělnické procese a učil se žít v novém prostředí. Jakmile získalo možnost vycestovat, vydal se na cestu Evropou, Asií a Austrálií. A právě tehdy začal život, který už nikdy neměl patřit žádnému režimu.

Druhý domov nakonec nachází v opuštěné horské vesnici Patocco ve Friulských Alpách, kde mezi ruinami po zemětřesení buduje nový život a kde kolem něj postupně roste komunita přátel a trampů. Část života tráví i v Paříži, kde pracuje a zajišťuje obživu pro svou rodinu, která žije mezi Patoccem a Paříží.

Pedro je tramp, který nikdy nezůstal na jednom místě. Když musel žil v Paříži, když mohl zmizel do italských Alp. Paříž byla jeho nutností, Alpy byly jeho svobodou. A mezi těmito dvěma místy vznikl celý jeho nový život. Někteří lidé emigrují ze své vlasti. Pedro emigroval ze života, kteří mu chtěli naplánovat ti druzí.

Tento rok vyšla v Čechách kniha jeho povídek o trampingu v 60. letech, o okupaci, emigraci, trampování po světě, Asii i Austrálii a konečném usazení v Evropě. Kniha byla vydaná v Ostravě, stojí 500,- Kč nebo 20 Euro a je možné si ji objednat na adrese

kucerolenka@gmail.com knihapedro@gmail.com

KRVAVÝ BILL ANDERSON

William Anderson, zvaný Krvavý Bill, se stal v dobách americké občanské války jedním z nejznámějších a také nejnebezpečnějších konfederačních partyzánů (skupiny dobrovolníků bojujících proti severanům), jehož předcházela hrůzostrašná pověst nelítostného řezníka a jehož činy lákaly do řad bushwakerů další jižany.

Pocházel z typické jižanské rodiny z Kansasu, ale už ve svých 22 letech se živil krádežemi a prodejem koní. Poté co byl jeho otec zabit kulkou soudce Unie utekl do Missouri, kde nadále kradl koně a přepadával cestující. Doposud by se dalo říci, že tedy klasický bandita. A protože měl velkou „praxi“, přidal se v r. 1863 k partyzánům Williama Clarka Quantrilla, působících na hranici Kansasu a Missouri. To už měl na svědomí i několik federálních vojáků.

Stal se z něj zkušený zálesák a brzy si získal důvěru jak Quantrilovu, tak jeho pravé ruky Georgie M. Toddea. Jen o pár měsíců později byl jmenován poručíkem. Účastnil se několika nájezdů při nichž hynuli vojáci Unie a někdy dokonce vedl nájezdy sám, nezávisle na Quantrillovi. Severané brzy zjistili jak je Anderson nebezpečný a proto zajali a spolu s dalšími jižanskými ženami uvěznili jeho sestry. Když pak teprve patnáctiletá Josephine Anderson ve vězení zemřela bylo je otázkou času kdy vypukne peklo až se Bill začne mstít.

Možnost pořádné pomsty využil hned 21.8. 1863 při útoku na město Lawrence, které bylo, jak sám Quantrill řekl, odvetou za potyčku u Osceloe (září 1861), při které bylo zajato a popraveno 9 Quantrillových mužů. Město Lawrence mělo výhodnou pozici pro armádu Unie a pro výpady Jayhawkerů na území Konfederace. Partyzáni útok na město dopředu dobře naplánovali. Skoro 2 500 nájezdníků zaútočilo velmi nečekaně a jako první

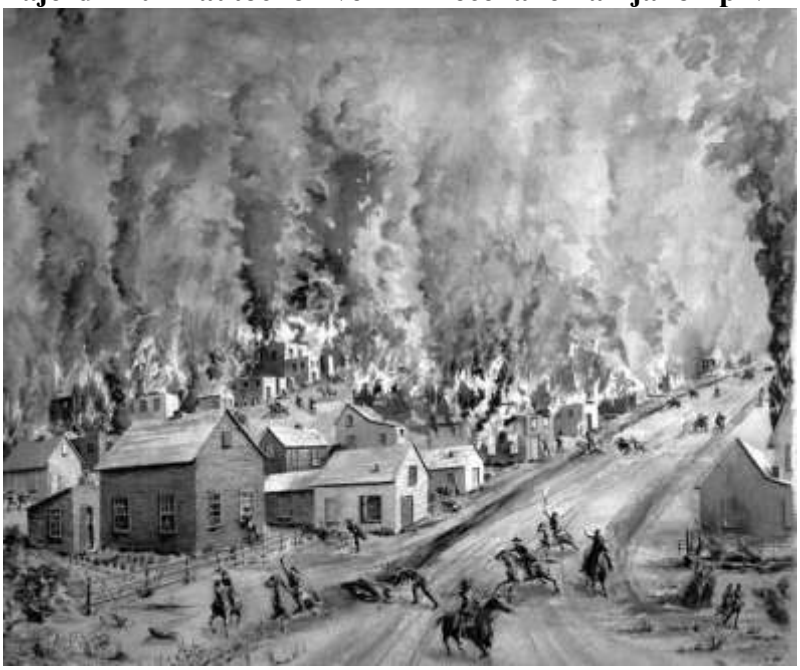

obsadili hotel Eldridge House v centru města, odkud pak organizovali další výpady. Během toho jediného dne vyrabovali všechny banky a obchody, spálili čtvrtinu města a pozabíjeli více než 200 lidí.

Během dalšího roku zorganizoval Anderson další desítky nájezdů a získal pozici kapitána a jeho pověst ďábla a nelítostného

řezníka ho dalece předcházela. To lákalo další jižany, kteří doplňovali jeho řady. Mezi nejznámější určitě patří budoucí psanci Jesse a Frank Jakešovi, kteří se rovněž zúčastnili nájezdu na městečko Centralia v Missouri v r. 1864, což bylo jedno z největších Andersenových „vítězství“ a nejbrutálnější zároveň.

Ráno 27.9. 1864 dorazil Bill Anderson se 75 dobře ozbrojenými muži do Centralie. Začali loupit a okrádat lidi a hledat cennosti. Ve zdejší hotelu našli velké zásoby whisky a tak se zdatně opíjeli. Následně přepadli dostavník, který zrovna přivezl kongresmana Jamese Rollinse a šerifa v civilu – oba ke svému štěstí neprozradili svou identitu. Vlaku co se blížil do městečka zablokovali koleje a převzali nad ním kontrolu. Všichni cestující byli okradeni (9000 dolarů) a 23 neozbrojených vojáků Unie, kteří jeli na dovolenou, zavraždili a skalpovali. Ostatní civilisté byli propuštěni, ale měli zakázáno jakkoliv pomáhat zraněným ve městě nebo hasit budovy.

Kolem třetí hodiny odpolední vtrhl do Centralie major Unie Johnson se 146 muži a přes varování místních zaútočil přímo. Partyzáni však byli natolik ozbrojeni, že vojáky Unie snadno odrazili a většinu postříleli při útěku. Výsledek? Počet padlých 123:3 ve prospěch rebelů!

Po tomto masakru pověřilo velení Unie pplk. Samuela Coxe aby Andersona dopadl a zabil. To se mu podařilo během bitvy u Albany. Krvavý Bill zůstal na bojišti skoro sám, zabil asi šest federálních vojáků a pak jej při ústupu zasáhla kulka do ucha a byl na místě mrtev. Vojáci pak vítězně nesli jeho tělo ulicemi Richmondu v Missouri. Mrtvola byla vyfotografována a vystavena pro veřejnost v budově místního soudu. Vojáci Unie pak tvrdili, že u Andersona byl nalezen provázek s 53 uzly – každý prý symbolizoval jednu jeho oběť…

MANÉVRY 2026

Když před dvěma lety přitáhly na Kubatova blata nedaleko Budějic armády Konfederace a Unie, vše se schylovalo ke krvavé řeži. Pak ale přišla několikadenní průtrž mračen, blata se proměnila ve skutečnou hromadu bláta, uniformy se daly

ždímat, zmokl i střelný prach a tak se velící štáby dohodly na vzájemném strategickém ústupu a ponechali bojiště svému osudu s tím, že si to příště vyřídí jindy a jinde a odtáhly někam, kde by se dalo válčit za

příznivějších podmínek.

Ta příležitost nastala v polovině září 2026, kdy se oba voje opět přiblížily na

dostřel v Zalužicích u Pištína kde jim křídla kryly vody Bezdrevského moře. Tam se „zakopaly“ a čekaly co dál. Mezitím se vzpomínalo na padlé spolubojovníky, zejména pak na ty, kteří sloužili ve skutečné občanské válce v USA,

především pak na Jihočechy, kteří měli domovský stav v 9. kavalerii – Jakuba Kakušku z Podeřiště, Vojtěcha G. Pantera z Bosňan, Matyáše Skrblíka z Nové Vsi a

Josefa Dobeše Vodu z Neplachova. Souběžně s tím probíhaly i vzpomínkové akce u pamětních desek v místech jejich původního bydliště.

Samotná válečná vřava se odehrávala v džungli pobřežního porostu, kam bylo

obtížné se dostat, aby jeden neslízl ani ne tak

kulku, jako spíš záhlavec od pořadatelů že se tam pletete. A tak diváci ten „masakr“ sledovali spíše zpovzdálí čekali až rebelové poženou federály pryč – což trvalo poměrně dlouho. Potvrdila se totiž

stará pravda, že žádný válečný plán nepřežije první minuty boje. Kolonelovi např. ndorazila včas podpůrná pěchota, protože v ose svého postupu narazila nečekaně na plot… a vše bylo najednou jinak. Na obou stranách se činila hlavně artilerie, podporovaná Gatlingem a když

nakonec Jižané nasadili bajonety zahnali protivníka až na břeh odkud nebylo úniku a musel kapitulovat.

Po příměří proběhl slavnostní nástup s čestnými salvami a sliby, že to příště dopadne jinak

A večer všem bez rozdílu uniformy zahrála skupina Bratří Luňáčků…

RESPEKTOVAT I NÁZOR DRUHÉHO..?

Přijet až do lesa autem, pupky přetékající sádlem odvalit deset metrů k ohni, nacamrat se Kozlem a kořalkou a pak se vychrápat ve smrduté boudě… Nehmotné kulturní dědictví českého národa, snad dokonce pod hlavičkou UNESCO? Nebo sraz tělnatých ožralců a vyžilých ženštin v propocených maskáčích? Tento sabat neestetických konzumentů levného alkoholu proběhl na kempu Sekwoye… (nadále jsou uváděny i GPS souřadnice, které zde z pochopitelných důvodů nezveřejňuji – pozn. red.)

Nedá mi to a k tomuto pamfletu se musím i já vyjádřit SVŮJ názor, byť ani s ním nemusíte pochopitelně souhlasit…

PŮJDEME DÁL A S NÁMI TI, CO CHTĚJÍ V LESE ŽÍT…

Dovolte mi pár poznámek k výše uvedenému, protože mezi trampy jsou lidé všech možných povolání – vědci, právníci, lékaři i obyčejní dělníci všedního dne. A ti všichni se o víkendu oblečou do zeleného a jedou si oddechnout mezi kamarády. Jak už zpíval Wabi Daněk: „Svý tělo sádlem obalený napasují do maskáčů z mládí…“ Tito lidé, které shora uvedený pisálek tak uráží, trampují už dlouhá léta. Začínali s uzdou, s chlebem a polévkou v kostkách, s paštikou… a prošmajdali pěšky celou republiku a na stará kolema jezdí tak, jak jezdí. Jak se dá. Tady asi někomu vadí, že nesedí v parku na lavičce a nekrmí ptáčky, tak jim asi

dotyčný závidí, že se ještě mohou takto setkávat. No, a co konzumují, do toho je každému hovno. V celé republice jsou všichni jedna parta. Ty, čmárale, víš o trampech kulový. Ona troška pokory by neškodila. A co se týče legálnosti celého trampského počínání, pokud se tak děje na vlastním nebo pronajatém pozemku, není co vytknout. Pokud ne, je to něco jiného, ale rozhodně to není nic, co by si zasloužilo tolik nenávisti a pohrdání. Jako vždy je to o lidské

komunikaci a vůli tolerovat zájmy toho druhého. Bohužel anonymita sociálních sítí dává křídla všem, kteří by se dříve, ať už v hospůdce nebo v lese, takto vyjádřit neodvážili, protože by rozhodně narazili. Je to jako sebrat dlouhý klacek, šťourat s ním do vosího hnízda a potom se divit tomu hukotu. Ale pozor, vosy jsou dost dobří letci! Osobně bych zvolnil tempo a

zmírnil vášně. Protože nenávist nikdy nikomu nepřinesla nic dobrého. Autor se jednou zalkne vlastní žlučí. Tento trampský analfabet, který toto vyblil asi netuší, že trampové se schází celý život…

jen on o kamarády asi nikdy nezavadil.

Třeba si řeknete: „Ještě, že je tu někdo, kdo vše pořádně zaznamená, vyhodnotí a poté zkádruje…“ Konec konců tady už přece jednou něco takového bylo? A že tam zahlédl pár aut? Znám ten flek a měla povolení k vjezdu. Jedním z nich byl Rower se sanitním vybavením a druhý offroad sloužil jako pomoc starším a nemohoucím kamarádům, kterých by se tam jinak asi mnoho nedostalo. A jen tak mimochodem, už za 1. republiky se na osady rovněž jezdilo auty a na motorkách. Sice ne tolik, ale jezdilo. Mám spoustu známých a kamarádů z řad trampů a někteří už jsou velmi nemocní. Bohužel, už nemohou pořádně chodit a posezení v lese u ohně je ještě udržuje psychicky v pohodě. Proto se někteří dávají dovézt autem a proto ne všichni mají vysportovaná těla. A teď si navíc představte, že díky našim

zákonodárcům ještě mnozí pracují a víkend v lese, třeba i s tím pivem (kdyby se tam pilo sojové laté bylo by to OK?), kytarou a kamarády je pro ně jistou formou uklidnění. Tak to prostě chodí, nikdo z nás nemládne. Jen jsem si nemyslel, že v lese fungují patroly módní policie a výživových poradců.

Trampa nikdy nic nezastaví, jen stáří, ale milý hochu, i kdyby s trojkou v krvi jsou všichni rovnější než ty. Je zcela očividné, jak ti ty pomluvy dělají dobře u srdíčka a posilují vlastní ego. Protože jinak je to příspěvek se sociální inteligencí řeznického psa. I o vás by mohla Máňa z konzumu říci: „On není blbej. On je jen momentálně zaostalej…“ Kdybych já měl takto soudit o vás podle vašeho příspěvku, tak jste arogantní rádoby přírodu milující misantrop, který do lesa chodí v čerstvě vyprané košili s kravatou, v naleštěných botách a intimním spratek. A doma pak usedne ke klávesnici, změní se v anonymního, strašného bijce nepravostí – zvláště k těm, kteří

nesednou do vaší vize ideálů… jak ostatně soudíte podle těch tělnatých ožralců a vyžilých ženštin v propocených maskáčích.

A dále už v této pomyslné diskuzi už pokračovat nehodlám.

Qualetakwa

TRAMPING

Tramping je krása tvého mládí,
veliká dálka prašných cest,
traming jsou věrní kamarádi,
je to zář. slunce i třpyt hvězd.
Tramping je zpívající řeka,
narudlá v záři večerní,
tramping je děvče co tě čeká,
je to tvé štěstí volných dní.
Tramping je plamen táboráku,
osadní sláva výročí,
tramping je déšť i barva mraků,
kouře i větru šleh do očí.
Tramping je zima v bílé pláni,
i malý kemp tam pod skalou,
tramping je místo kde jsme rádi
i s tvrdým šutrem pod hlavou.
Tramping je krása modrých lesů,
mlčící ticho noční tmy,
tramping je vůně květů vřesu,
je to i oheň poradní.
Tramping je kamarádů cesta,
každého trampa věčný cíl,
tramping je cesta, která nezná,
by se jí někdo odcizil.

ZÁZRAKY SE DĚJÍ...

„Vstávej, vstávej, lenochu ospalý, kafe už máš uvařený… „ Tento zmelodizovaný pokřik se jednoho rána nesl skromnou komůrkou, kterou si pravidelně na konci léta pronajímáme s kamarádem Jožinem. Patří už k tradici, že se na Šumavu vydáváme v tento roční čas, kdy prořídnou zástupy až papouškovsky barevných pumpičkářů. Ten barytonový pokřik, který mne tak surově vyháněl ze snů, patřil pochopitelně výše jmenovanému. Jožin zná Šumavu jako málokdo, i s jejími pověstmi, bájemi a domnělými i skutečnými zázraky.

Při popíjení té černé bryndy mi kamarád naznačil, že mne dnes vezme na místo, kde se (v ne zcela dávných dobách) prý skutečné uzdravovací zázraky staly. Alespoň poutníci, kteří tam přicházeli prosit k soše Panny Marie Lourdské o uzdravení i naději, tomu skálopevně věřili.

Popojeli jsme pár kilometrů a ze záchytného parkoviště u Mechova se vydali mírně stoupají cestou podél Vchynicko – Tetovského plavebního kanálu. Jožin samozřejmě stále mlel pantem a šířil rozumy o místech, kterými jsme procházeli. Však co to? Cestou jsme potkávali nezvykle zamlklé protijdoucí a maně mi přišlo na mysl, že by tak na ně tolik zapůsobilo místo, ke kterému jsme se blížili? To už jsme věděl, že naším cílem je místo pod Kostelním vrchem, zvané Šumavské Lourdy, se zbytkem kaple nazývané Hauswaldská. Právě nedaleko ní vyvěral pramen s oněmi až zázračně uzdravujícími účinky. Stačilo se omýt vodou zde prýštící a neduhy zmizely nebo alespoň na čas ustoupily. Ženy z okolí si sem chodily i omývat tváře, v naději (mnohdy bláhové), že to pomůže skrýt znaky přibývajících let.

Původní kaple už zde nestojí. O to se postaral režim, který likvidoval vše co neodpovídalo jeho ideologii. Teprve když padl, se tomuto místo začalo dostávat opět pozornosti a dávné slávy. Péčí milovníků Šumavy byly upraveny základy zaniklé poutní kaple a voda z pramene pak byla svedena soustavou dřevěných korýtek až do místa, kde spadala do nově zbudované symbolické studánky ze skla.

Během Jožinova vyprávění jsme konečně došli až k místu, ale tam postávalo jen několik ponuře mlčících postav a některé se skloněnými hlavami odcházely.

Velké zklamání. Letošní sucho se podepsalo na tom, že studánka, stejně jako koryto, které do ní mělo zázračnou vodu přivádět, byly naprosto suché. A pak se stal ten „zázrak."

Jožin přistoupil ke studánce, pak je sepjal ruce na prsou a začal mumlat jakási podivná zaklínadla, z nichž jsem pochytil jen něco jako „… zdrávas Maria milosti plná… svatá Panno Lourdská smiluj se…" Okolo stojící jej sledovali zprvu pobaveně, leč se stále větším úžasem. Ten obraz na ně musel působit zvláštním kouzlem – urostlý muž s lehce prošedivělým vousem, s rukama vztyčenýma k obloze k níž posílal vroucí motlitby. Je to svatý muž? Prorok? Nebo druid?

Musel jsem popojít… ano, tam do té smrčiny, až tam kde nebylo na dřevěná korýtka vidět. Nikde sice nebyla kapka vody, ale až sem doléhalo Jožinovo mumlání. Hlavou se mi honily nejen různé nápady, ale dokonce svatokrádežné myšlenky. A pak se k Jožinovo zaklínadlům přidaly výkřiky údivu. Korytem se zčista jasna vinul sice ne příliš silný pramen vody, přece však nakonec skapávající do nastavených skleněných dlaní! Ten zázračný úkaz sice netrval dlouho, ale na všechny ten magický jev silně zapůsobil.

Zvedl jsem se k odchodu, posbíral své věci a dal je do baťůžku. A když jsem tam vkládal prázdné čutory, jako bych si vzpomněl na Jožinova ranní až prorocká slova: „Vezmi té vody víc, nevíš k čemu všemu se může hodit…

KAJK – ze srpnové Šumavy 2026

++

Z údolí a osad

++

++++++++++++++++++++++++++++++++

++++++++++++++++++++++++++++++++

++++++++++++++++++++++++++++++++

++++++++++++++++++++++++++++++++

++++++++++++++++++++++++++++++++

++++++++++++++++++++++++++++++++

++++++++++++++++++++++++++++++++

T.O. MÝTINKA

++++++++++++++++++++++++++++++++

T.O. KOCANDA

++++++++++++++++++++++++++++++++

HOT GIRL SUMMER

++++++++++++++++++++++++++++++++

T.O. MÝTINKA

++++++++++++++++++++++++++++++++

T.O. KOCANDA

++++++++++++++++++++++++++++++++

T.O. KOCANDA

++++++++++++++++++++++++++++++++

T.O. KOCANDA

T.O. ARABELA

++++++++++++++++++++++++++++++++

T.O. ARABELA

++++++++++++++++++++++++++++++++

T.O. ARABELA

++++++++++++++++++++++++++++++++

T.O. HORSKÁ HVĚZDA

++++++++++++++++++++++++++++++++

T.O. ARABELA

++++++++++++++++++++++++++++++++

T.O.HORSKÁ HVĚZDA
Kamarádi a kamarádky,
XIII. OHEŇ aneb
PŘETÁČENÍ HODINEK
V ÚDOLÍ SEDMI TRAV
23.-24.října 2026
TRAMPSKÉ HRY
Ahoj!

++++++++++++++++++++++++++++++++

T.O. HORSKÁ HVĚZDA

++++++++++++++++++++++++++++++

MUZIKANTSKÝ NÁŘEZ

Říjnové datum neslo setkání slovenského muzikantského uskupení PEKARINGO a brněnské bratrské dvojice – Drobka a Petra na Fort Hazardu. Byl to opravdu dvoudenní hudební nářez, kdy se skutečně nikomu nechtělo jít spát, a to ani v brzkých ranních hodinách.

Obdivuhodné je nejen nasazení obou muzikantských sestav, ale i jejich neuvěřitelná výdrž a také – paměť. Tolik písniček by se nevešlo ani do několika zpěvníků, co Drobek s bráchou i slovenské Pekaringo mají uloženo v hlavách. A to je třeba brát v úvahu, že Pekaringo hraje v naprosté většině české písničky, zejména Ryvolovky, a to v perfektní češtině, bez jakéhokoliv cizího náznaku ve výslovnosti.

Musím znovu konstatovat, že to byl neuvěřitelný svátek trampské muziky, na který se bude vzpomínat zase až do příštího roku.

- hh -

40. SVS 2026

Poslední říjnový víkend 2026 se uskutečnil potlach ke 40. výročí vzniku domažlické Smečky Vlků Samotářů.

Pořádající trampové vše vzorně připravili včetně krásných cen pro kategorie dětí, žen i mužů a to v hodu nožem, vrhu podkovou a střelbu foukačkou a také pro hudebníky. Celý víkend se velmi vydařil, prostě na krásném potlachovišti byla pohoda. A šerifka, kamarádka Tygřice, obdržela za rozvoj trampingu cenu Trampského Oskara. Tak kamarádky a kamarádi mnoho pohody do dalších roků SVS.

SMUTEČKA NA STRUNÁCH

V předposledním zářijovém týdnu se na Žakově šumavském srubu u Pasovar sešli členové T.O. Winoga a hudebního uskupení Stetsoni, aby si připomněli osobu jejich šerifa a kapelníka Ivana Rybníčka, který odešel na druhý břeh již v červenci t.r.

První část setkání byla věnována osobním vzpomínkám na tohoto činorodého kamaráda, vyprávěly se historky a zážitky vesměs úsměvného charakteru, které by vystačily na samostatnou knížku. Teprve večer byl věnován hudbě a písničkám, které svým způsobem připomínaly i Ivanovo muzikantské zapojení či autorský počin. Nejednou se vynořila i zmínka o jeho dlouhodobém působení coby kontráše lidové muziky, konkrétně v souboru Furiant.

Nechybělo jako vždy ani bohaté občerstvení zejména v podobě rybích specialit z kuchyně pána domu, ale i sladkého a slaného pečiva a pochopitelně i dobrého moku. Předpokládám, že pokud se na nás Ivan shora díval, bylo mu stejně dobře jako nám, i když raději bychom stoprocentně byli, kdyby ještě seděl mezi námi.

Hanka

ZELENÁ KNIHOVNIČKA

Dovolím si seznámit vás s aktuálně vydanými knihami s vůní lesa, kouře a trampskou svobodou.

Jan Hafran Fráňa – VE JMÉNU PAJDY

Tato kniha je vlastně povídkovým sborníkem, ale z pera jednoho autora – pilného plzeňského Hafrana, který plní publikační sny i spoustě dalších příznivců zelené tužky v podobě Trapsaveckých miniatur. V tomto svém již desátém knižním titulu shromáždil na pět desítek trampských a vodáckých povídek, vesměs již publikovaných jiných souvislostech. Ani čtenářům nebudou postavy této knížky neznámé – v první části se jedná o členy osady Causy a druhá část pak dává prostor jiným hrdinům, mimo jmenovanou osadu – a to s různými náměty a z různého prostředí. To vše doplňují kresby Pavly Slepičkové.

Jaroslav Kutloch Šlejmar – CEPOVÁNÍ KRAJINY 3
aneb Jak to chodí, když se chodí.

Kutloch byl prvním trampským autorem, jehož básnickou

sbírku jsem prosadila k publikování hned počátkem 90. let. Od té doby uplynula spousta času a Kutloch mimo jiné přesedlal i na prózu, konkrétně spíše prózu dokumentární. Deníkovým stylem popisuje své trampské výpravy, kamarády a své kontakty s nimi, včetně historických vsuvek o krajině, osobních filozofických úvah či politických postřehů. Prozaické zápisy jsou proloženy výbornými Kutlochovými básněmi a tentokrát i černobílými a barevnými fotografiemi. Při čtení těchto řádků si jistě i vy vzpomenete na svá zelená trampská dobrodružství či poklidné zážitky z vandrování.

Hanka Hosnedlová

ŠEDIFKA POZDRAVUJE

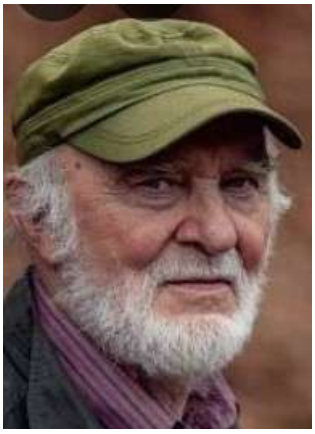

V posledním říjnovém dnu jsme se Zuzanou jely vlakem do Plzně, navštívit našeho dobrého kamaráda Béďu – Šedifku. V současné době je v Domově důchodců Čtyřlístek, na dvojlůžkovém pokoji s dalším pacientem.

Byl velice rád, že jsme přijely, víc než hodinu jsme si povídali o všem, co v současnosti je a co by mohlo eventuálně být. Béďa už je bohužel ležák, ale nevzdává se naděje, že bude zase chodit, třeba s oporou. Ale ani v tomto stavu nezahálí a tvoří další a další písničky v tandemu s brněnským Jordánem. A na ty se už dnes také těšíme.

Mimo jiné nás žádal, abychom tlumočily jeho pozdravy všem kamarádům v zeleném a v notové osnově. Je mi jasné, že tenhle kontakt mu chybí asi nejvíc….

-hh-

VZPOMÍNKA NA JITKU

Kamarádi, Jitka už není. Smrt ji odpoutala ode všech bolestí a stanula za hranicí, kterou už utrpení nepřekročí…

Nevíme, co bude s námi až i my jednou

odejdeme. Ale věříme. Věříme, že ti dobří s krásným srdcem a dobrou duší odchází nahoru do nebe, ze kterého pak na nás zhlíží.Můžeme si stokrát opakovat, že život není spravedlivý a že někteří z nás odcházejí příliš brzo.

Nic tím sice nezměníme, ale věříme…

Věříme, že se na nás s Pajdou dívá a posílá nám vzkaz: „Přestaňte sakra fňukat a žijte naplno! Nežeňte se za chimérami a žijte každý den, milujte se, stůjte jeden za druhým, držte pohromadě, neplýtvejte síly na to co jednou bude, protože nevíte, jestli to bude… nevíte, co přijde zítra… vyražte na svou štreku ať se máte na co koukat a až se tu jednou

nahoře všichni sejdem, to bude pěkný rodeo!“

Díváme se tedy do plamenů a vzpomínáme. Vzpomínáme na ni s úsměvem, i když po líci skane slza a děkujeme za každou chvíli, kterou nám věnovala. Tak ať je jí v tom trampským nebi nahoře dobře a kde se jednou všichni sejdeme. Ale přesto si zpíváme:

„Nevěřím i můj Pane, odpusť mi mé rouhání,
že na nebesích oheň nezaplane, jak u nás v lesích…“

Kulturní sondy

Po tištěné knize a elektronické knize je nabízena i profesionálně namluvená audiokniha z nakladatelství ČTI MI- „Když andělům chybí křídla“ od Hanky Hosnedlové. Jedná se sice o civilní témata, nicméně stále aktuální, ať už v souvislosti s naší minulostí nebo současností. Získat ji můžete prostřednictvím uvedených odkazů.

Prozatím je audiokniha dostupná na e-shopu https://ctimi.cz/audiokniha/kdyz-andelum-chybi-kridla/

anebo na e-shopu distributora Audiolibrix https://www.audiolibrix.com/cs/Directory/Book/17618/Audiokniha-Kdyz-andelum-chybi-kridla-Hanka-Hosnedlova. A bude jistě dostupná i u ostatních audioknižních distributorů. Níže je uvedený i kód ke stažení audioknihy, který je možné uplatnit na portále https://www.audiolibrix.com/cs/Voucher/Gift. *CTIMIETHHCFM*

KAMARÁDI

T.O. Jižní řeka vás zve na tradiční trampské vánoce v netradičním prostředí. V minulých letech se už vystřídalo několik míst kde byly pořádány a máme pro vás další nabídku:

Sraz je vyhlášen na 13.00 hodinu ve vlakové stanici Boršov nad Vltavou, odkud bude následovat cca 2 hodiny dlouhý výšlap po proudu Velké řeky a to až do Litvínovic.

Cílovým bodem je pak pro všechny (včetně těch, kteří nepošlapou) hospůdka Na Zlaté stoce, kde pak proběhne ono vánoční setkání.

Snad nám bude i Pajda přízniv a nadělí nejen správné počasí, ale i tu vyjímečnou atmosféru, kterou podobná setkání přináší. A třeba i nějaký ten dárek, písničky a ochutnávky vánočního cukroví od těch, kdož se chtějí pochlubit.

Těšíme se…. AHOJ

VŠEM PŘÍZNIVCŮM BLUEGRASSU…

Máme pro vás skvělou zprávu –již brzy se můžete těšit na další bluegrassovou lahůdku – dvojkoncert kapel z americké nejvyšší ligy.

27. února 2027 (od 17.00 a 20.30) nám zahrají TRAVELIN McCOURYS a také ANDY LEFTWICH se svým projektem The Aces! Vše se bude odehrávat jako vždy v OREA Hotel Pyramida, sál Dlabačov. Neváhejte – vzhledem k tomu, že v Pyramidě bude právě probíhat Evropský bluegrassový summit a kapely jsou skutečná extratřída, je očekáván velký zájem. Lístky samozřejmě mohou být i krásným dárkem pod stromeček a sehnat je můžete na této stránce https://capek.us/onas/koncerty/travelin_aces

..Základem Travelin McCourys jsou synové Dela McCouryho – Ronnie McCoury (mandolína) a Rob McCoury (banjo) spolu s Alanem Bartramem (basa), Cody Kilbym (kytara) a Christianem Wardem (housle) přinášejí hudební umění na nejvyšší úrovni, dokonalé harmonie, odvážná sóla a posouvají hranice žánru. Členové kapely jsou držiteli mnoha ocenění, včetně cen Grammy a IBMA.

Travelin McCourys jsou pevně zakořeněni v BG tradici, ale plynule hovoří moderním hudebním jazykem. Kapela s jasným zvukem, čerpající z Billa Monroea a Dela McCouryho, ale také z rockové dynamiky, jazzových instinktů a svobody improvizace.

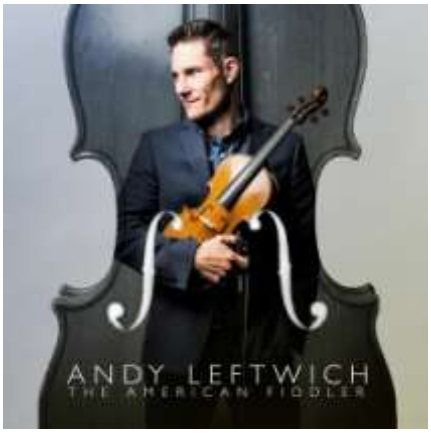

Čtyřnásobný držitel ceny Grammy, instrumentalista ANDY LEFTWICH byl 16 let členem kapely Ricky Skaggs and Kentucky Tunder. Andy and THE ACES (Esa) představují instrumentální hudbu nma nejvyšší úrovni – od bluegrassu, jazzu, irské hudby, folku, gospelu až po klasiku – a posouvají hranice akustické hudby propracovanými vzrušujícími aranžemi tradičních i současných skladeb, které dokazují schopnosti jejich členů.

https://www.capek.us/

++

